

Arrest

nr. 108 624 van 27 augustus 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 2 april 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 februari 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 juni 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 augustus 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN loco advocaat A.-S. ROGGHE en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Arabier afkomstig uit Ahwaz en bent u in het bezit van de Iraanse nationaliteit. U startte uw legerdienst bij de landmacht in 1381 (Iraanse kalender, stemt overeen met 2002-2003 in de Westerse kalender). U leerde er andere Arabieren kennen die bij de Nationale Democratische Partij van Ahwaz waren. U werd ook lid van deze partij. U smokkelde voor de partij kogels uit de kazernes en gaf interne informatie van het leger door. In 1383 (2004-2005) werd u gestraft door de militaire rechtbank omdat u kogels naar buiten had gesmokkeld. U vervolgde nadien uw legerdienst tot 1384 (2005-2006). Na uw legerdienst bleef u actief voor de Nationale Democratische Partij van Ahwaz als chauffeur van leden. U nam echter zelf nooit deel aan een bijeenkomst. In 1385 (2007-2008) nam u samen met K. H. (...), A. T. (...) en K. T. (...), drie leden van de partij die u tijdens uw legerdienst had leren kennen, deel aan een demonstratie in Ahwaz die werd

georganiseerd om te protesteren tegen het beleid van de president en de geestelijke leider Khamenei tegenover de Arabieren in de provincie Khuzestan. In 1386 (2007-2008) werden een tiental Arabieren vermoord. U werd toen ook opgepakt door Ettelaat (ministerie van informatie) omdat ze u ervan verdachten samen te werken met de Nationale Democratische Partij van Ahwaz. Uw karte-e-melli (identiteitskaart) en shenasnameh (geboorteboekje) werden in beslag genomen. U werd gedurende drie maand vastgehouden en ondervraagd. Na drie maanden was duidelijk dat u geen informatie had en werd u vrijgelaten. U moest een belofteverklaring ondertekenen en mocht vertrekken. U mocht het land echter niet verlaten en mocht niet voor de overheid werken. U bleef tot 1387 (2008-2009) bij uw ouders wonen en was na uw arrestatie niet meer politiek actief. U werd wel nog drie keer meegenomen voor ondervraging door Ettelaat. U werd toen telkens gevraagd of andere leden van de partij reeds contact hadden opgenomen met u hetgeen niet zo was. Eind 1387 (2008-2009) pleegde K. H. (...), een lid van de Nationale Democratische Partij van Ahwaz, een zelfmoordaanslag zonder medeweten van de partij. U was bang opgepakt te worden en u ging in 1388 in Teheran wonen. In de elfde maand van 1388 (januari-februari 2010) kwam u in de metro van Teheran een familielid tegen die u vertelde dat uw vader meegenomen was door Ettelaat. Men had aan uw vader gezegd dat zijn zoon niet onschuldig was en dat u had deelgenomen aan een demonstratie in Teheran. Eind 1388 (begin 2010) ging u naar de Britse ambassade in Teheran met de bedoeling een visum te bekomen om het land te kunnen verlaten. Omwille van de vele demonstraties werd u verplicht om terug naar huis te keren. U ging in Karaj wonen bij een vriend van uw vader. In 1391 (2012-2013) wilde u opnieuw binnen in de Britse ambassade. Mensen probeerden de ambassade bezetten omdat ze Groot-Brittannië haatten. De Bassij (Iraanse ordediensten) probeerden tussen te komen en begonnen aan u te sleuren. U kon aan hen ontkomen. U had schrik gekregen en op aanraden van de vriend van uw vader verliet u in de tiende maand van 1391 (december 2012 – januari 2013) Iran. U reisde naar het dorp Tabriz van waar u naar een plaats in een kamer gebracht werd. U reisde vervolgens met de auto naar een dorp en stapte op een voor u onbekende plaats in een vrachtwagen die u naar België bracht. Gedurende de hele reis gebruikte u geen (valse) documenten en werd u niet gecontroleerd. In België werd u opgewacht door uw broer, A. Z. (...), die sinds een jaar of twee in België verblijft en getrouwd is met een Belgische vrouw. U diende een asielaanvraag in op 29 oktober 2012. U bent in het bezit van een kopie van de eerste bladzijde van uw shenasnameh (geboorteboekje), uw Belgisch rijbewijs, een kopie van een brief van de militaire rechtbank van Dezful aan de verantwoordelijke van het gerechtelijk garnizoen betreffende de voorwaardelijke vrijlating dd. 22/10/1383 (11 januari 2005) en een attest van tewerkstelling bij het bedrijf Iran Khodro.

B. Motivering

Er dient opgemerkt te worden dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat een aantal elementen in uw verklaringen de geloofwaardigheid van uw vermeende illegale reisweg op de helling zetten. Zo kon u weinig details verstrekken over de route die u hebt afgelegd om tot in België te reizen. U zou van uit Karaj met de wagen naar Tabriz gereisd zijn en vervolgens met de auto naar een dorp gereisd zijn. U wist echter niet welk dorp dit was. Toen u gevraagd werd of dit dorp in Iran of in een ander land lag, antwoordde u dat u dacht dat het Iran was. Vervolgens zou u naar een plaats met een kamer gebracht zijn. U kon over deze plaats enkel zeggen dat deze zich midden in de jungle bevond maar u weet niet waar deze plaats zich bevond. U bent ergens in een vrachtwagen gestapt die tot in België reed maar u hebt er geen idee van waar u in de vrachtwagen stapte. U verklaarde dat u dacht dat het Turkije was. U wist niet waar u de grens tussen Iran en Turkije overgestoken zou hebben en wist niet door welke landen u gereisd bent. Hoewel u stukken van de reisweg te voet hebt afgelegd, kon u geen enkele plaatsnaam opnoemen die u gepasseerd bent (CGVS, p. 7-8). Bovenstaande vaststellingen ondermijnen uw algemene geloofwaardigheid.

U verklaarde verder dat u in Iran vreest vervolgd te worden omwille van uw politieke verleden bij de Nationale Democratische Partij van Ahwaz (CGVS, p. 13). U zou in 1386 ook gedurende drie maanden vastgehouden geweest zijn omwille van uw lidmaatschap van de Nationale Democratische Partij van Ahwaz (CGVS, p. 10). Er dient opgemerkt te worden dat geen geloof gehecht kan worden aan uw lidmaatschap in het verleden van deze partij. Uw kennis over deze partij schiet namelijk ernstig tekort. Zo kende u de naam van uw partij noch in het Arabisch, noch in het Engels (CGVS, p. 9, 12). U wist ook niet wie de leider van de partij was toen u er lid van werd (CGVS, p.9). U wist verder niet hoe de partij georganiseerd was en kon niets vertellen over het ontstaan van deze partij (CGVS, p. 9,14). In het algemeen bleek u ook over weinig tot geen engagement voor de Arabische zaak in Iran te beschikken. Zo spreekt u geen Arabisch (CGVS, p. 9) en kende u buiten Kahlq-Arab geen andere organisaties of partijen die opkomen voor de Arabieren in Ahwaz, hoewel er volgens informatie

waarover het Commissariaat-generaal beschikt wel degelijk een heel aantal dergelijke organisaties en partijen zijn (CGVS, p. 14). U kende ook geen bekende Arabische activisten uit Ahwaz en kon geen activisten opnoemen die in de gevangenis zitten (CGVS, p. 14). U was niet op de hoogte van incidenten die de laatste jaren met personen van uw partij gebeurd zijn en u kende geen bekende Arabieren uit Ahwaz die geëxecuteerd werden door het regime (CGVS, p. 13). Nochtans blijkt uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt dat de Iraanse autoriteiten reeds een aantal executies uitvoerden en ook een heel aantal Arabieren op hun executie wachten. U woonde ook nooit een vergadering of bijeenkomst van de partij bij (CGVS, p. 10, 18). Behalve één demonstratie waaraan u verklaart te hebben deelgenomen hebt u geen weet van andere demonstraties die in Ahwaz gehouden zouden zijn (CGVS, p. 18). Uit informatie van het Commissariaat-generaal blijkt echt er dat in de regio regelmatig demonstraties plaatsvinden. U verklaarde de actualiteit over de Arabieren in Ahwaz niet te volgen en kon geen recent nieuws vermelden over de regio (CGVS, p. 18). U legde ten slotte niet het minste begin van bewijs neer dat uw vroeger lidmaatschap van de Nationale Democratische Partij van Ahwaz zou kunnen aantonen. U zou nooit een lidkaart gehad hebben, hetgeen opmerkelijk is gezien u verklaarde officieel lid te zijn geweest (CGVS, p. 9). Uit bovenstaande vaststellingen kan bijgevolg geconcludeerd worden dat geen geloof gehecht kan worden aan uw verleden bij de Nationale Democratische Partij van Ahwaz en aan uw activisme voor de Arabieren in Iran.

Gezien geen geloof gehecht kan worden aan uw voormalig lidmaatschap van de Nationale Democratische Partij van Ahwaz, komt ook de geloofwaardigheid van uw arrestatie in 1386 ernstig op de helling te staan. Deze arrestatie zou namelijk hebben plaatsgevonden omwille van uw betrokkenheid bij de partij. Bovendien dient opgemerkt te worden dat het opmerkelijk is dat u niet weet of de overige leden van de partij die u gekend zou hebben toen ook gearresteerd werden (CGVS, p. 16). U verklaarde immers dat u alle activiteiten voor de partij samen met hen uitvoerde. Ook is het bevreemdend dat u verklaarde dat deze arrestatie kaderde in een golf van arrestaties na een aantal moorden op Arabieren, maar dat u geen enkele naam kent van één van de vermoorde personen (CGVS, p. 16). Omwille van bovenstaande vaststellingen kan geen enkel geloof gehecht worden aan uw asielrelaas.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert werd toegevoegd aan het administratieve dossier.

De door u voorgelegde documenten zijn niet in staat deze beslissing te wijzigen. De kopie van uw shenasnameh toont uw identiteit en nationaliteit aan, die hier niet ter discussie staan.

Wat betreft de door u neergelegde brief van de militaire rechtbank van Dezful, betreffende de smokkel van kogels uit de kazerne, dient opgemerkt te worden dat deze brief gericht is aan de verantwoordelijke van het gerechtelijk garnizoen en bijgevolg een intern document is, dat normaliter niet in uw bezit kan zijn. Bovendien komt uw naam nergens in dit document voor, zodat dit document aan eender wie kan toebehoren. Tot slot dient een document, om bewijskrachtig te zijn, een geloofwaardig en coherent relaas te ondersteunen, wat hier niet het geval is. Hoe dan ook betreft het hier een strafrechtelijk feit waarvoor u destijds veroordeeld werd. Niets wijst erop dat dit iets te maken had met uw activisme voor de Nationale Democratische Partij van Ahwaz. Bovendien kon u na uw vasthouding uw legerdienst gewoon verderzetten. Uw vrees om hiervoor nog vervolgd te worden door de autoriteiten (CGVS, p. 17) komt bijgevolg niet geloofwaardig over.

Het attest van uw voormalige werknemer bevestigt uw tewerkstelling in het verleden maar is op zich niet relevant bij de beoordeling van uw asielrelaas.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekende partij beroept zich in een enig middel op de schending van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van de artikelen 48/2 tot en met 48/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de motiveringsplicht, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

2.2.1. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de

vreemdelingenwet, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (*vgl.* RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.3.1. Omtrent de vaststelling van verwerende partij dat verzoekende partij ongeloofwaardige verklaringen heeft afgelegd inzake haar vermeende illegale reisweg daar zij weinig details kon verstrekken over de afgelegde route, stelt verzoekende partij in haar verzoekschrift dat zij van Iran naar België reisde via Turkije, Griekenland en Italië. Ze benadrukt het feit dat zij in een vrachtwagen verborgen zat en dat zij weinig contact had met de chauffeur.

2.2.3.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partij noch bij het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken (administratief dossier, stuk 8, verklaring, p. 8), noch bij het gehoor op het Commissariaat-generaal van 25 januari 2013 (administratief dossier, stuk 4, p. 7) weet door welke landen zij vanuit Turkije naar België toe is gereisd. Het plots in het verzoekschrift komen aandragen met de landen Griekenland en Italië – terwijl men bij voormelde gehoren steeds uitdrukkelijk vermeldde dit niet te weten daar zij in een vrachtwagen zat – bevestigt enkel het volstrekt ongeloofwaardig bevinden van de door verzoekende partij voorgehouden illegale reisweg. De overige door verwerende partij vastgestelde flagrante onwetendheden betreffende de vluchtroute tot Turkije worden door verzoekende partij ongemoeid gelaten waardoor deze als onbetwist en vaststaand worden beschouwd. Desbetreffende motivering van verwerende partij blijft dan ook onverminderd overeind.

2.2.4.1. In verband met de opmerking van verwerende partij aangaande de brief van de militaire rechtbank van Dezvul dat de naam van verzoekende partij nergens in dit document voorkomt, stelt verzoekende partij dat haar naam wel degelijk in dit document voorkomt. Ter staving voegt verzoekende partij als bijlage bij haar verzoekschrift (bijlage 2) een vertaling van de brief toe.

2.2.4.2. De Raad verwijst desbetreffend naar het door verwerende partij geformuleerde antwoord in haar nota met opmerkingen en sluit zich hierbij aan: *“Waar verzoeker een vertaling toevoegt waaruit blijkt dat zijn naam weldegelijk zou voorkomen op de brief van de militaire rechtbank van Dezvul, blijkt uit de aan het administratief dossier toegevoegde vertaling geenszins dat verzoekers naam op dit document wordt vermeld. Zelfs indien verzoekers naam wel degelijk op dit document zou voorkomen, quod non, wenst verwerende partij er op te wijzen dat hiermee nog geen afbreuk wordt gedaan aan de overige vaststellingen in de bestreden beslissing betreffende deze brief van de militaire rechtbank. Zo wordt er eveneens op gewezen dat deze brief gericht is aan de verantwoordelijke van het gerechtelijk garnizoen*

en bijgevolg een intern document is dat normaliter niet in verzoekers bezit kan zijn. Bovendien dient een document, om bewijskrachtig te zijn, een geloofwaardig en coherent relaas te ondersteunen, wat hier niet het geval is. Hoe dan ook betreft het een strafrechtelijk feit waarvoor verzoekers destijds veroordeeld werd. Niets wijst erop dat dit iets te maken had met zijn activisme voor de Nationale Democratische Partij van Ahwaz. Bovendien wordt er op gewezen dat verzoeker na zijn vasthouding zijn legerdienst gewoon kon verderzetten. Verzoekers vrees om hiervoor nog vervolgd te worden door de autoriteiten (gehoorverslag CGVS, p. 17) komt dan ook niet geloofwaardig over. Te meer aan verzoekers voorgehouden verleden bij de Nationale Democratische Partij van Ahwaz en zijn activisme voor de Arabieren in Iran geen geloof kan worden gehecht waardoor ook de geloofwaardigheid van zijn beweerde arrestatie in 1386 ernstig op de helling komt te staan nu deze zou hebben plaatsgevonden omwille van verzoekers betrokkenheid bij de partij. Uit niets blijkt aldus dat verzoeker in de negatieve belangstelling zou staan bij de Iraanse autoriteiten."

2.2.5. Verder stelt de Raad vast dat verzoekende partij de uitgebreide motivering waarom totaal geen geloof kan worden gehecht aan haar lidmaatschap van de Nationaal Democratische Partij van Ahwaz ongemoeid laat waardoor deze als onbetwist en vaststaand wordt beschouwd.

2.2.6. Waar verzoekende partij als bijlage bij haar verzoekschrift (bijlage 3) een attest van het "Ahwazi Centre For Human Rights" toevoegt, merkt de Raad evenwel op dat dit attest een afdruk van een e-mail betreft en dat aan faxberichten en/of fotokopieën geen enkele bewijswaarde kan worden toegekend gelet op het feit dat deze gemakkelijk door knip- en plakwerk nagemaakt en vervalst kunnen worden (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135; RvS 24 maart 2005, nr. 142.624). Verder oordeelt de Raad dat aan documenten die ter ondersteuning van een voorgehouden asielrelaas worden bijgebracht enkel bewijswaarde kan worden toegekend voor zover deze gepaard gaan met een geloofwaardig relaas, wat *in casu* niet het geval is.

2.2.7. Uit wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat aan het relaas van verzoekende partij geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan haar de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.8. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij toont evenwel niet aan dat er heden in Iran een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.9. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, stukken 11 en 12) en dat verzoekende partij tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal d.d. 25 januari 2013 de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Farsi. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.10. Met betrekking tot de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel ten slotte wijst de Raad erop dat dit principe enkel dan is geschonden wanneer de beslissing tegen alle redelijkheid

ingaat, doordat de geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volledig ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Aangezien verwerende partij in haar motivering op afdoende wijze aantoont dat het asielrelaas van verzoekende partij niet als geloofwaardig kan worden beschouwd, oordeelt de Raad dat de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. De opgeworpen schending van het redelijkheidsbeginsel kan bijgevolg door de Raad niet worden bijgetreden.

2.2.11. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig augustus tweeduizend dertien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT